

ПИСА тестови опет су показали да су српски ђаци далеко испод европског просека. Трећина ђака једва зна да чита, а 40% показује математичку неписменост, пренели су прошле недеље медији, што значи да српски ученици заостају за вршњацима из света за читаву годину школовања. Руку на срце, нешто смо боље прошли него пре три године, када готово да смо дотакли дно, али смо и даље у не баш завидном друштву са репа табеле.

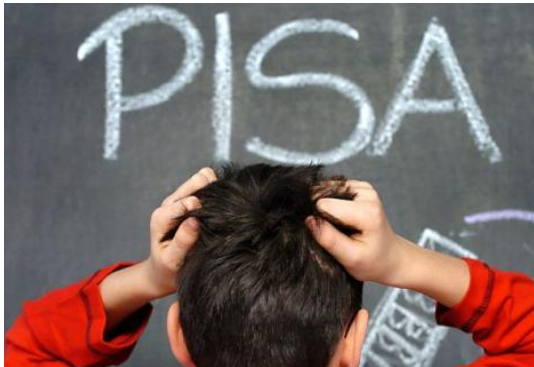
Међутим, чињеница да у Србији просечно дете кубури са основним знањима, уопште не значи и да ће држава озбиљније поради на том „просечном“ детету. Од тог обичног, (испод)просечног детета, које, како тестирања показују, слабо разуме али зато мало зна, политичари су одавно дигли руке. Некако је недовољно занимљиво за оне, који далеко више воле да се окружују светлим примерима – разним талентима, генијалцима и осталим „над“просечнима, којих је, додуше, мало, али са којима је тако лепо и корисно сликати се када се са разних такмичења врате са медаљама око врата или трофејима у рукама. Улагати у оне пробране, у које је и природа већ дебело уложила, и јефтиније је и једноставније, а брига о талентима доноси и публицитет и политичке поене.

Чињеница да у Србији просечно дете кубури са основним знањима, уопште не значи и да ће држава озбиљније поради на том „просечном“ детету. Од тог обичног, (испод)просечног детета, које, како тестирања показују, слабо разуме али зато мало зна, политичари су одавно дигли руке.

Колико је та брига корисна за обичне људе и њихову обичну и просечну децу, и да ли чињеница да је неко геније значи и да он свој таленат уме да претвори у нешто продуктивно – попут нових радних места – и тако побољша живот својих сународника – мање је битно. Ту је увек прича о имиџу државе, а од имиџа се дивно живи – опште је познато да нема тог бизнисмена који не добије снажан порив да улаже у привреду на пример, Зимбабвеа, чим види да је њихова пливачица освојила олимпијско злато на 200 метара леђно.

Тако је прошле недеље, под утицајем победе српских тенисера на Дејвис купу, а док је штампа нашироко писала о неПИСАмености просечне српске омладине, министарка омладине и спорта Снежана Самарџић-Марковић најавила нови скуп пројекат за оне

натпросечне – изградњу Националног тениског центра у Београду, са 15 тениских терена намењених „производњи” будућих српских тенисера. Има ли бољег начина да се побољша живот народу са све нижим стандардом и све мањом територијом, него хиперпродукцијом тениских шампиона? Ето и у будућности дивних прилика да се нечим поносимо, и ми родитељи, и наставници, и министри, гледајући како неколицина пробраних талената чини чуда за имиџ Србије. Све док вести могу да почињу церемонијама са тениских терена, све остало слободно може да иде до ђавола.

Нараво, осим тениских, Србија мисли и на остале генијалце, па се у последње посветила и прављењу регионалних центара за таленте, намењених раном откривању и идентификацији талентоване деце и стварању услова за њихов развој у научној области за коју исказују интересовање. Дакле, идеја је да пробрана младеж најквалитетнијих гена може неспутано да се развија и усавршава, уместо да вене и гуши се међу просечнима. И вероватно затим, силом прилика или из нимало чудне жеље да искористи све што живот пружа, оде да свој таленат уновчи негде другде. Остаће они просечни, да се радују сваки пут када чују да су им таленти негде у белом свету опет осветлили образ.

Идеја је да пробрана младеж најквалитетнијих гена може неспутано да се развија и усавршава, уместо да вене и гуши се међу просечнима.

И тако оне којима је бог највише дао држава награђује својом неподељеном пажњом и обасипа подршком – наравно, у границама својих скромних могућности. Остали ће наставити да се батргају са основним градивом, у претрпаним учионицама, уз застареле наставне програме и немотивисане, неприпремљене и слабо плаћене наставнике.

Ипак, колико год држава помагала најбоље – то никад неће бити довољно. Медији ће наставити да објављују тужне приче надарених појединаца којима недостаје новца да

Пише: Јована Папан

уторак, 14 децембар 2010 19:38

отпутују на усавршавање или купе скупоцени музички инструмент, зато што “Србија не брине довољно о својим талентима” . И држава ће опет улагати – зато што мисли на будућност. И оних малобројних, талентованих за науку, спорт или уметност, и оних талентованих за мазање очију, популизам и имиџ, оних који ће се са њима сликати, најављивати нове скупе пројекте, центре и стипендије, скупљати политичке поене и тако давати разлог нама просечнима да их и даље трпимо.